

ทดลองอ่าน

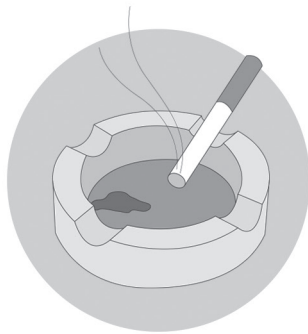
ทดลองอ่าน

Cigarettes
after Sex

Ailime13 เขียน
Minoru Joeling ภาพ

Cigarettes after Sex

Cigarettes after Sex

Ailime13 เชียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2250-4

ภาพปก Minoru Joeling

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอเวอร์วัย (ในเครือบริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด)

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล everybook2015@gmail.com

เว็บไซต์ www.facebook.com/everyyyyy

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรรม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 269 บาท

Printed on Green Read Paper
www.facebook.com/greenreadpaper

คำนำ

หลายคนคงเคยได้ยินคำกล่าวที่ว่าความรักไม่มีขอบเขต ไม่มีนิยามตายตัว ไม่มีอะไรมาจำกัด บางทีก็เหมือนว่ามันเกิดขึ้นอย่างผิดที่ผิดทางหรือผิดเวลา จนทำให้หัวใจบอบช้ำกันไปเลยนะคะ แต่ทั้งที่เป็นอย่างนั้นก็เชื่อว่าเราจะหยุดรักได้ง่ายๆ

นายเอกของเราที่รักทั้งที่ต้องทนกับความปวดร้าว หวังและรอคอยให้สักวัน ใครคนนั้นจะหันมามองเขาด้วยสายตาที่เต็มไปด้วยความรักเสียที ยอมอยู่ในความสัมพันธ์ที่ขมุกขมัวแบบนี้และใช้ชีวิตไปพร้อมกับมัน...ความรักมักจะทำให้พลังที่น่าทึ่งเสมอไม่ว่าทางใดก็ทางหนึ่ง คิดว่าอย่างนั้นมั๊ยคะ

ไม่ว่าความรักของคุณจะเป็นแบบไหน ขอให้สนุกและอินไปกับความสัมพันธ์แบบควีนบุหรี่ของผู้ชายสองสไตลีน Cigarettes after Sex เล่มนี้นะคะ (รับรองว่าไม่ทำลายปอดคะ)

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย everY ได้ที่

www.facebook.com/everyyyyy

1st Roll

เขาเป็นผู้ชายที่มีสี่เทาเหมือนคว้นบุหรื
และเป็นแฟนเก่าของแม่...

พี่ร้อมมองแผ่นหลังกว้างที่มีรอยช่วนเป็นทางยาว กระดูกล้นหลังโค้งไป
ตามสัดส่วนได้รูปสวย กล้ามเนื้อตึงแน่นจากการออกกำลังกายเป็นประจำ
ยังคงระอุอุ่นเพราะกิจกรรมเร้าร้อนในช่วงค่ำคืนที่ผ่านมา ผู้ชายคนนั้นนั่งอยู่
บนขอบเตียง เลี้ยวหน้าด้านข้างราวกับรูปปั้นหล่อ เหลอเหลาสมกับเป็นลูกครึ่ง
ไทย-เยอรมันวัยสี่สิบห้าปี

ทุกคนเรียกเขาว่า 'คุณภรรณ'

ภรรณ ปรัชญ์ธนาธาดา

ทายาทของ Thada Group เจ้าของธุรกิจโรงแรมหรูห้าแห่งในกรุงเทพฯ
สองแห่งในเชียงใหม่ รวมถึงรีสอร์ทในจังหวัดกระบี่และภูเก็ต เป็นนักธุรกิจที่
กำลังถูกจับตามองในแวดวงอสังหาริมทรัพย์ไทย เป็นผู้ชายที่มีข่าวน่าสนใจ
ในแวดวงสังคมไฮโซ เคยขึ้นปกนิตยสาร Forbes และ GQ Thailand ก่อนจะ
หักอกผู้หญิงหลายคนด้วยการให้สัมภาษณ์ว่ากำลังคบหาดูใจอยู่กับแม่ฝ่าย
ลูกติดเมื่อห้าปีที่แล้ว

ผู้ชายคนนี้เป็นแฟนเก่าของแม่...

นลิน สกุลวานิชเป็นผู้หญิงที่โชคดีที่สุด น่าอิจฉาที่สุด แต่เธอกลับทิ้ง

ผู้ชายที่ดีที่สุดแล้วเดินจากไป

ใครจะรู้ว่าเจ้าของฉายาพยัคฆ์หนุ่มในวงการอสังหาริมทรัพย์ไทยก็อกหักได้เหมือนกัน

คิดแล้วก็น้ำขำ...

พีรชจุดยิ้มขณะมองฝ้ายนั้นคาบบุหรื่นอกราคาแพงไว้ในปาก ดูเอาสารนิโคตินเข้าปอด และปล่อยให้ควันสีเทาลอยฟุ้ง หลังจากเลิกกับแม่ บางครั้งนักธุรกิจหนุ่มก็ยังแวะมาที่ Polaris & Moon Bar ซึ่งเป็นร้านอาหารบนดาดฟ้าที่ลินสร้างขึ้นมาด้วยน้ำพักน้ำแรงของเธอเอง

และในทุกครั้งชายหนุ่มจะเลือกที่นั่งตรงเคาน์เตอร์บาร์ ดื่มเฉพาะวิสกี้ และมองรอยยิ้มมีความสุขของแม่ด้วยแวตาว่างเปล่าแต่ปอดร้าวอยู่ในใจ

นั่นแหละคือจุดเริ่มต้น...

สี่ปีที่คบกับบนลิน คุณภรรยาดูแลแม่และดีกับเขาอยู่เสมอ

ผู้ชายคนนี้ทำให้แม่มีความสุข และเพราะแม่มีความสุขเขาถึง 'ชอบ' คุณภรรยา

แต่สุดท้ายผู้หญิงใจร้ายคนนั้นก็ทิ้งทั้งเขาและคุณภรรยาได้ลงคอ

ความปวดร้าวเกิดขึ้นในหัวใจทั้งสองดวงทำให้พีรชมองผ่านสำนึกผิดชอบชั่วดีที่เป็นสีเทาไม่ต่างกับควันบุหรื ในเมื่อแม่เลือกทางเดินของแม่ เขาก็จะเลือกทางเดินในแบบของเขาเหมือนกัน

พีรช 'ชอบ' คุณภรรยา

เขาไม่สนหรอกว่าผู้ชายคนนี้เป็นแฟนเก่าของแม่

เขาสนใจที่จะทำให้คุณภรรยามีความสุขได้มากกว่าผู้หญิงใจร้ายคนนั้น ความคิดนั้นทำให้ชายหนุ่มขยับตัว ผมสีดำทั้งตัวยาวลงมาถึงกลางหลัง คุณภรรยาอดีตนิโคตินเข้าปอดอีกครั้ง แต่ยังไม่ทันพ่นควันพีรชก็ยึดตัวขึ้นแล้ว ประกบริมฝีปากกับคนตรงหน้า

จูบขมๆ เจอกลิ้นบุหรืเติมไปด้วยความปรารถนา...

พีรชแย้งสารก่อมะเร็งจากคนอายุมากกว่า ถ้ามันทำให้คุณภรรยาตายช้าลงและเขาตายเร็วขึ้น ถึงตอนนั้นเราคงได้จากโลกนี้ไปพร้อมกันพอดี

"สูบเยอะๆ ไม่ได้ต่อสุขภาพนะครับ" พีรชยิ้มบอกพลางแย้งบู่หรือจากมือของคุณภรรยา แต่แทนที่จะทิ้งเขากลับสูบมันต่อจากคนอายุมากกว่า รสชาติขมเผื่อนให้ความรู้สึกดูดันไม่ต่างอะไรกับนักธุรกิจหนุ่มตรงหน้า กลุ่มควันสีเทาอ้อยอิ่งอยู่ในแสงสลัวทำให้พีรชมองเห็นริมฝีปากบางขยับเป็นรอยยิ้มแค่ว่าเพียงจางๆ เท่านั้น

"เธอก็ควรเลิกแย่งมันไปจากฉันได้แล้ว"

จบประโยคนั้นชายหนุ่มก็หัวเราะซ้ำแล้วประกบริมฝีปากกับคุณภรรยาอีกครั้ง

คราวนี้นักธุรกิจหนุ่มเป็นฝ่ายแย่งนิโคตินคืนจากปากของพีรช แชนแข็งแรงกดคนอายุน้อยกว่าจมลงกับเตียง พีรชต้องใช้ความพยายามเป็นอย่างมากเพื่อไม่ให้เก้านุ้หรือตกลงบนพูกนอน ขณะที่ฝายนั้นละเลียดรสชาติขมเผื่อนจากปลายลิ้นสู่ปลายลิ้นแล้ววกกลับอย่างหิวกระหาย

สัมผัสนุ่มนวลแต่กลับรุกรำทำเอาก่อนเนื้อในอกซ้ายเต้นอย่างรุนแรง

พีรชรู้สึกเหมือนคนกำลังจะจมน้ำ แต่สุดท้ายผู้ชายคนนี้ก็ทำให้เขาหายใจได้อีกครั้ง

พวกเขาสบตากันผ่านความเงิบงัน พีรชมองเงาสะท้อนของตัวเองในหน่วยตาคู่นั้น นัยน์ตาของคุณภรรยาเป็นสีดำสนิทเหมือนท้องฟ้าในยามค่ำคืน น่าใจหายที่มันว่างเปล่าจนเขาอ่านความรู้สึกของผู้ชายคนที่ไม่ออกที่แน่ๆ มันไม่ใช่ความรู้สึกแบบเดียวกับที่คุณภรรยามองแม่

เขารู้...เพราะเขาคอยมองแววดาคู่นั้นอยู่เสมอ...

"คนสูบบุหรี่ส่วนใหญ่จะมีเรื่องเครียด...คุณเครียดอะไรอยู่หรือครับ"

เขากระซิบถามเสียงนุ่ม มีออร่าอบอุ่นแถมสากอย่างอ่อนโยน เขาปรารถนาให้คุณภรรยามองเห็นความรู้สึกจากใจแค่เพียงสักครั้ง แต่ฝายนั้นกลับปฏิเสธด้วยคำสั้นๆ เหมือนอย่างเคย

"นอนได้แล้วจึงจอกน้อย"

ริมฝีปากร้อนจัดประทับลงบนหน้าผาก สัมผัสนั้นนุ่มนวลชวนฝัน แต่
พีรชู้คิดว่าคุณภรรยาแค่เอ็นดูเขาในฐานะลูกชายของแฟนเก่าเท่านั้น

"จะกลับแล้วหรือครับ"

"พรุ่งนี้ฉันต้องทำงาน"

"ค้างที่นี่ไหม" เขาถาม แต่คำตอบคือคุณภรรยาถูกไปแต่งตัวเงียบๆ
และเขาก็ได้แต่มองอย่างเงียบๆ เพราะมันไม่เคยได้ผล

หลังจากเลิกกับแม่คุณภรรยาก็ไม่เคยนอนค้างที่บ้านอีก พีรชู้เข้าใจ
เพราะที่นี่มีแต่ความสุขของนลินอยู่เต็มไปหมด ทั้งกรอบรูปบนโต๊ะข้างเตียง
ภาพวาดสีน้ำที่แขวนอยู่บนผนัง หรือแม้กระทั่งเมนูโปรดอย่างแกงฮังเลที่แช่พีรชู้
อยู่ในตู้เย็น ทุกอย่างเป็นความทรงจำที่คอยทิ่มแทงใจให้ปวดร้าวได้ทุกครั้ง...

ชายหนุ่มจมอยู่กับความคิดของตนเองจนกระทั่งเสียงเปิดและปิด
ประตูห้องดังขึ้น

คุณภรรยากลับไปแล้ว หนึ่งปีที่ผ่านมาไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง เรื่องของเรา
จบลงบนเตียง ไม่มีอะไรมากกว่านั้น

ความสุขในช่วงเวลาสั้นๆ เตือนพีรชู้ว่าอย่าคาดหวังกับความสัมพันธ์
ในระยะยาวเพราะทุกอย่างจบลงนับตั้งแต่หยิบบุหรี่ขึ้นมาใส่ปากแล้วจุดไฟ

เขามองเพดานว่างเปล่าแล้วถอนหายใจอีกครั้ง

บุหรี่ยี่ห้อจนถึงก้นกรองทำให้ชายหนุ่มรู้สึกตัว เขาขยี้มันกับกระดาษ
พลูต่างบนโต๊ะข้างเตียงและบังเอิญสบตากับคนในกรอบรูป พีรชู้มองรอยยิ้ม
สดใสของแม่อยู่สักพักก่อนตัดสินใจดึงรูปนั้นออกมาและหยิบไฟแช็กไปที่
ระเบียง ลมเย็นในยามค่ำคืนพัดกลืนดอกปีบไซยาเนอ ฟ่ำสว่างวาบอยู่ในที่ไกลๆ
บอกให้รู้ว่าอีกไม่นานฝนคงจะตก ช่วงขณะหนึ่งเขานึกถึงความทรงจำที่ยังคง
แจ่มชัดและสวยงามอยู่ในใจเสมอ

ตอนนั้นเด็กชายพีรช้อายุแค่ห้าขวบ เขาออกไปเล่นน้ำฝนกับแม่
ทั้งสองคนช่วยกันเก็บดอกบัว วังจับกับตัวเล็กๆ และลื่นลื่นกันทั้งคู่ก่อนจะ
หัวเราะออกมา พออายุมาเจอเข้าแม่ก็โดนดูไปตามระเบียบ แต่เธอกลับยิ้ม

แล้วบอกว่าเราควรได้ชำระล้างความเศร้าออกไปจากใจบ้าง

เด็กชายพีร์ชในวัยห้าขวบไม่เข้าใจคำพูดของแม่หรอก...

แต่พอโตขึ้นแม่ก็สอนให้เขาทิ้งความทุกข์แล้วมองไปข้างหน้า นลินบอกเสมอว่าอยากเห็นเขาเป็นคนที่มีความสุข เพราะฉะนั้นเขาจึงพยายามที่จะมีความสุขแม้ในวันที่แม่ทิ้งเขาไป

พีร์ชมองความสุขของแม่ที่ตอนนี้กลายเป็นความเจ็บปวดของเขาในรูปแบบถ่าย

เขาจุดไฟแช็กและปล่อยให้เปลวไฟเผาไหม้

**ถ้าความสุขคือการทิ้งความทุกข์แล้วเริ่มต้นใหม่
ตอนนี้เขาก็ทิ้งรูปแม่ไปอีกหนึ่งใบแล้ว...**

2nd Roll

พีรชเกลียดการตื่นเช้า แต่เพราะเมื่อคืนนอนไม่หลับเขาจึงลุกออกจากเตียงพร้อมกับอาการปวดหัว น่าเสียดายที่ฝนตกลงมาตอนเขามืดทำให้วันนี้อากาศดี เขาน่าจะได้นอนต่ออีกสักหน่อย แต่สุดท้ายพีรชก็ตั้งใจจากเตียงนุ่มๆ เดินเข้าห้องน้ำ เขาสบตากับคนในกระจกมองรอยซ้ำสีๆ หลาบเข้มน้ำอ้อนบ้าง ปรางๆ อยู่ทั่วทั้งตัว แน่ใจว่าเป็นฝีมือของคุณภรรยาทั้งหมด เช็ทซ์ของเราสองคนดูต้นและเร้าร้อนเสมอจนบางครั้งชายหนุ่มก็อดสงสัยไม่ได้ว่าเวลาอยู่กับแม่ คุณภรรยาจะอ่อนโยนกับเธอมากน้อยแค่ไหน

มีอะไรที่เขาได้มากกว่าลินบ้าง...

พีรชเอียงคอ ยกมือลูบรอยเขี้ยวบนผิวขาวจัด ถ้าเขาเป็นจิ้งจอกคุณภรรยาก็คือเสือดูๆ นี่เอง

แบบนี้เรียกว่าการแสดงความเป็นเจ้าของได้ไหมนะ

ถ้าไขมันก็ทำให้เขาอารมณ์ดีขึ้นบ้างแล้วละ แต่ชั๊กจะรู้สึกเหมือนเป็นพวกมาไซคิสต์เข้าไปทุกวัน...

ชายหนุ่มยังใกล้เคียงกับความคิดของตัวเองก่อนจะอาบน้ำล้างหน้าล้างตา เรียกความสดชื่น จากนั้นก็สวมแค่กางเกงยีนตัวโปรดลงมาชั้นล่าง เขาเปิดตู้เย็นแล้วยกมือรวบผมขณะที่ก้มลงมองว่ามีอะไรกินบ้าง แต่ก็ต้องผิดหวัง เพราะเจอแค่ขนมกับน้ำเปล่าและขนมปังโฮลวีตที่หมดอายุวันนี้พอดี

ถ้าแม่อยู่ที่นี้... ในตู้เย็นคงจะเต็มไปด้วยของกิน และคุณภรรยาก็คงจะ

นั่งจิบกาแฟอยู่ที่โต๊ะทานข้าวขณะที่นลินง่วนอยู่กับมือเท้าของเธอ

แต่ก็ช่างเถอะ...เขาไม่สนหรอกว่าแม่มีความสุขอยู่ที่ไหน

เขาอยู่คนเดียวได้ แถมดีเสียด้วย

พีรชหยิบขนมปังที่หมดอายุวันนี้ใส่ปากขณะมองดูว่าเขาต้องซื้ออะไรมาใส่ตู้เย็นบ้าง นอกจากน้ำเปล่ากับนมแล้วยังมีผักกาดขาวเหี่ยวๆ ที่เหลือจากการทำสุกี้เมื่อหลายวันก่อนอยู่ในช่องแช่ผัก กับแกงยังเลขของโปรดแม่ในช่องฟรีซ ชายหนุ่มทิ้งทั้งหมดลงถึงขยะพลางคิดว่าเขาควรซื้อของสดมาติดตู้เย็นไว้บ้างก็ดี ถึงจะไม่ได้ทำอาหารเก่งเหมือนแม่ แต่อย่างน้อยเขาก็ต้มสุกี้กินเองได้

พีรชกินขนมปังเปล่าๆ เป็นแผ่นที่สองตอนได้ยินเสียงโทรศัพท์ดังขึ้น เขาเทนมใส่แก้ว ปล่อยให้โทรศัพท์ดังอยู่สักพักก่อนจะกดรับโดยไม่มองชื่อคนโทรเข้า

[ตื่นหรือยังคะ พี่โทรมาปลุกหรือเปล่าเนี่ย]

ประโยคทักทายจากคนคุ้นเคยทำให้พีรชหัวเราะออกมาเบาๆ คนที่อยู่ปลายสายคือเซฟของ Polaris & Moon Bar เธอเป็นเซฟที่ทำงานด้วยกันมาตั้งแต่เปิดร้านและสนิทสนมกับเขาเป็นอย่างดี

"ตื่นแล้วครับ พี่นูชมีอะไรหรือเปล่า"

[มีค่ะ วันนี้น้องพีชจะเข้าร้านตอนที่โมงคะ พี่อยากคุยเรื่องเมนูใหม่]

ชายหนุ่มมองนาฬิกาที่แขวนอยู่บนผนัง วันนี้นวนศุภร์สิ้นเดือนเขาต้องไปทำธุระที่ธนาคาร

"สักประมาณบ่ายสามนะครับพี่นูช ขอพีชไปจัดการเรื่องเงินก่อนแล้วเราค่อยมาคุยกัน"

[โอเคค่ะ แล้วเจอกันนะคะ แล้วก็อย่าลืมทานข้าวเช้าด้วยล่ะ]

ฝ่ายนั้นกำชับเพราะรู้ว่าปากติแล้วเขาไม่ตื่นมากินข้าวเช้า

พีรชหัวเราะเป็นคำตอบก่อนวางสาย คุณภรรยาชอบเรียกเขาว่าจิ้งจอก เพราะสุนัขจิ้งจอกเป็นสัตว์ที่ออกหากินตอนกลางคืน เขาชอบบรรยากาศของกลางคืนมากกว่าตอนเช้า ชอบท้องฟ้าสีดำไว้ดาวที่ดูเหมือนกำลังจะหยี่

ชอบพระจันทร์ที่เปลี่ยนรูปร่างจากก้อนกลมๆ กลายเป็นจันทร์เสี้ยว และชอบถนนโค้งๆ เวลาขับรถกลับบ้านตอนตีสอง

พีรชเรียนจบคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์จากมหาวิทยาลัยชื่อดัง แต่เขาก็กลับเลือกทำงานที่ร้านตอนกลางคืน Polaris & Moon Bar เป็นส่วนหนึ่งของเขากับแม่ นลินีใช้เงินเก็บทั้งหมดในชีวิตมาลงทุนกับร้านนี้ (ซึ่งเขาแอบรู้ทีหลังว่าแม่ได้รับความช่วยเหลือนิดหน่อยจากคุณภรรยา) ถึงแม่ตอนนี้แม่จะไม่ได้เป็นคนดูแลร้านแล้ว แต่เขาจะทำทุกอย่างให้ดีกว่าผู้หญิงคนนั้น ดีกว่าผู้หญิงที่เก่งที่สุดในสายตาของคุณภรรยา...

ชายหนุ่มจัดการนมกับขนมปังจนหมดก่อนจะขึ้นไปแต่งตัวบนห้อง ยังเหลือเวลาอีกสองชั่วโมงกว่าห้างจะเปิด นอกจากธุระที่ธนาคารแล้วเขาต้องซื้อของกินของใช้เข้าบ้าน และอาจจะซื้อหนังสือหรือดีวีดีหนังสักเรื่อง มาไว้ดูแก้เบื่อตอนกลางวันด้วย

[-----]

นาฬิกาบอกเวลาบ่ายโมงครึ่งตอนเขาลากรถเข็นออกมาจากห้าง หลังจากทำธุระเรื่องเงินเดือนเสร็จเรียบร้อยพีรชก็แวะซูเปอร์มาร์เก็ตที่อยู่ชั้นล่างสุดเพื่อซื้อของจำเป็น แต่ดูเหมือนว่าวันนี้เขาจะเดินเลือกของเพลินไปหน่อย เพราะกว่าจะรู้ตัวอีกทีเขาก็ต้องรีบออกจากห้างเพื่อไปให้ทันเวลานัดตอนบ่ายสาม

ชายหนุ่มย้ายของจากรถเข็นใส่ท้ายรถโฟล์กสวาเกน บีเทิลสีเขียวมันต์ที่จอดอยู่ไม่ไกลประตูทางเข้า รถคันนี้ได้มาจากเงินโบนัสของแม่และเงินเก็บจากงานพิเศษที่พีรชเคยทำสมัยเรียนมหา'ลัย จำได้ว่าตอนนั้นทะเลาะกันแทบตายเพราะแม่ชอบสีเขียวแต่เขาชอบสีฟ้า สุดท้ายก็ตัดสินใจว่าจะยอมพบกันครึ่งทาง แล้วก็ได้โฟล์กสวาเกนสีเขียวมันต์คันนี้มาในราคามือสองถึงจะไม่ไซร่ใหม่ แต่อย่างน้อยๆ มันก็ทำให้การเดินทางของเขากับแม่ไม่ลำบากมากนัก

พีรัชขับรถออกจากห้างไปยังโรงแรมริเวอร์วิวที่ตั้งอยู่ริมแม่น้ำเจ้าพระยา การจราจรช่วงบ่ายวันศุกร์สิ้นเดือนค่อนข้างแออัด ใช้เวลาประมาณหนึ่งชั่วโมง เขาก็ถึงที่หมาย Polaris & Moon Bar อยู่บนชั้นดาดฟ้าของโรงแรมแห่งนี้

ริเวอร์วิวเป็นโรงแรมสามดาว ธุรกิจสีของครอบครัวเศรษฐีเก่าที่ช่วงนี้ได้ข่าวว่าสถานะทางการเงินไม่ค่อยจะดีนัก ช่วงปีสองปีมานี้แขกน้อยลง อย่างเห็นได้ชัดเพราะเปลี่ยนมือผู้บริหารจากรุ่นพ่อมาสู่รุ่นลูก คุณพรชัย เจ้าของใหม่ไม่ได้เรียนจบมาทางด้านนี้โดยตรง โรงแรมก็เลยไม่มีการพัฒนา ลูกค้าคอมเพลนเรื่องพนักงานและการให้บริการที่แย่ ดีหน่อยก็ตรงวิวสวยๆ ริมแม่น้ำเจ้าพระยากับห้องพักราคาถูกกว่าโรงแรมริมแม่น้ำทั่วไปจึงทำให้พอมีลูกค้าอยู่บ้าง

จุดเด่นอีกอย่างหนึ่งที่ทำให้โรงแรมนี้เป็นที่รู้จักก็คือ Polaris & Moon Bar โรงแรมเปิดพื้นที่ให้คนนอกเข้ามาประมูลทำธุรกิจเมื่อสี่ปีก่อน สมัยที่ผู้บริหารยังเป็นรุ่นพ่อ และด้วยเส้นสายของคุณภรรยาม่เขาจึงประมูลได้พื้นที่บนชั้นดาดฟ้า เหมาะกับการทำธุรกิจร้านอาหารบินบรยากาศคริมแม่น้ำเจ้าพระยา Polaris & Moon Bar ก็เลยเกิดขึ้นมาในตอนนั้น

พีรัชก้าวออกมาจากลิฟต์แล้วมองไปรอบๆ ร้านอาหารที่เขารัก

ที่นี่มีทั้งห้องกระจกและส่วนที่เป็นโอเพนแอร์ นอกจากอาหารจะอร่อยแล้วยังมีบาร์เครื่องดื่มนำเข้าไวน์จากต่างประเทศ การตกแต่งสไตล์ลอฟท์ บวกกับแสงไฟนวลๆ ทำให้บรรยากาศของร้านดูโรแมนติก ถ้าให้เลือกสถานที่ดินเนอร์สำหรับคู่รักแล้วละก็ Polaris & Moon Bar มักจะเป็นตัวเลือกในอันดับต้นๆ ของกลุ่มลูกค้าเสมอ

"มาเลตไปลิบนาทีนะคะ"

โผล่หน้ามาปั๊บ คนโทรตามเขาแต่เขาก็รอบนอยู่หน้าบาร์ พีรัชเข้าไปกอดเอวสาวร่างอวบ เกยคางบนปากว่างก่อนจะยิ้มปะเหลาะ นุชনারกเป็นทั้งเซฟ เป็นทั้งผู้ช่วยผู้จัดการร้าน เธอมักจะเข้มงวดกับพนักงานทุกคน รวมถึงเจ้าของร้านอย่างพีรัชด้วย

"ก็วันศุกร์สิ้นเดือนรถมันติดนี่ครับ" เสียงทุ้มกระซิบออดอ้อน ก่อนเขาจะโดนพาดพิงที่แขนไปหนึ่งทีเพราะทำให้นูชนารถใจอ่อน บาร์เทนเดอร์ที่กำลังเซ็ดแก้วอยู่ถึงกับหลุดซ้ำเพราะนูชนารถไม่เคยป็นหน้าคู่พิรัชได้เกินห้านาทีเลยสักครั้ง

"รู้วารถติดก็อย่าไปเถลไถลสิคะ"

"โอ้... พิรัชไม่ได้ไปเถลไถลที่ไหนเลย แค่แวะซื้อของเข้าบ้านแต่ไม่ถนัดเลือกของตัวเองก็เลยนานไปหน่อย ถ้ามีพี่คนสวยแฉนี้มาช่วยก็คงจะดี"

"ปากหวาน~" บาร์เทนเดอร์หนุ่มพูดด้วยน้ำเสียงกึ่งหัวเราะ พิรัชหันไปยิ้มควักให้ นูชนารถชินตัวจากอ้อมกอดแล้วตบแก้มเจ้าของร้านเบาๆ หญิงสาวยิ้มหวานอย่างคนรู้ทัน

"ไม่ต้องมาขอเลาะเลยคะคนดี สวยๆ อย่างพี่ไม่ใช่สเปกเราหรอก!"

พิรัชหัวเราะซ้ำ เขายกมือยอมแพ้ก่อนจะดึงเก้าอี้ออกมานั่ง นูชนารถส่งกระดาษรายงานให้ทันที

"นี่คะ เมนูพิเศษที่น้องพิชขอเมื่อวันก่อน"

ชายหนุ่มยื่นมือออกไปรับกระดาษที่เขียนสรุปรายการอาหาร วัตถุดิบที่ใช้ รวมถึงราคา ช่วงนี้หน้าฝนคนน้อยเขาเลยขอให้พี่นูชคิดรายการอาหารพิเศษและโปรโมชันพิเศษเพื่อดึงดูดลูกค้า พิรัชอยากได้อาหารที่ทานคู่กับไวน์ หรืออาหารที่มีไวน์เป็นส่วนประกอบเพราะที่นี้ขึ้นชื่อเรื่องไวน์ชั้นดี

"ที่คิดเมนูจากวัตถุดิบที่เราใช้กันประจำอยู่แล้ว อาจจะมีเพิ่มเติมนิดหน่อยอย่างพวกผักผลไม้ตามฤดูกาล น้องพิชอ่านแล้วอยากปรับเพิ่มหรือลดตรงไหนกับบอกได้นะ"

พิรัชพยักหน้า เมนูใหม่ของพี่นูชทำเอาน้ำลายสอ นี่ก็ได้ว่านอกจากนมกับขนมปังหมดอายุในตู้เย็นแล้วเขาก็ยังไม่ได้ทานอะไรอีก เท่านั้นแหละเพราะอาหารที่ว่างเปล่าก็ออกอาการประท้วงทันที

"เดี๋ยวพิชจะอ่านให้ละเอียดอีกทีนะครับ แต่ตอนนี้ขอข้าวกินก่อนได้ไหม หิวจะตายอยู่แล้ว"

"อ้าว! แล้วไม่บอกให้เร็วกว่านี่ล่ะคะ"

"ก็พี่นุชไม่เปิดโอกาสให้น้องพีชพูดเลยนี่ครับ"

พีรชหัวเราะเมื่อบาร์เทนเดอร์หนุ่มเข้าข้างเขาจนโดนสายตาศีษิตาต พี่นุชแยกเขี้ยวขณะที่สองหนุ่มสบตากันแล้วแอบยิ้มขำ เพราะอยู่ด้วยกันมา ตั้งแต่เปิดร้านแรกๆ จึงทำให้สนิทสนมกันอย่างที่เห็น นอกจากนี้พี่นุชผู้ช่วย ผู้จัดการร้านกับพี่ป็องบาร์เทนเดอร์ พีรชก็ยังมีที่จอยพนักงานบัญชีกับ พี่โจเซฟอีกคนที่มักจะถูกขู่อยู่แต่ในครัว

แม่เรียกเขาว่า 'น้องพีช' ทุกคนก็เลยติดปากเรียกน้องพีชตามไปด้วย มีแค่เด็กเสิร์ฟที่เป็นพนักงานพาร์ตไทม์สองสามคนเท่านั้นแหละที่ เรียกเขาว่าพี่พีช

ก็พีรชเพิ่งจะอายุสี่สิบห้าปีและเรียนจบมาได้แค่สองปีเอง...

"อยากกินอะไรคะ เดี่ยวบอกเด็กลงไปสั่งใจให้" พี่นุชหันมาถามหลังจาก สั่งให้บาร์เทนเดอร์หนุ่มหุบปากและเช็ดแก้วทั้งหมดรวมถึงเคาน์เตอร์บาร์ ให้สะอาดเอี่ยมอ่องภายในหนึ่งชั่วโมง

"อยากกินกะเพรากุ้งสดฝีมือพี่โจครับ ใส่แครอท ข้าวโพดอ่อน กับ ถั่วฝักยาวด้วย ขอข้าวเยอะๆ"

ชายหนุ่มยิ้มหวาน แต่เมื่อนั้นทำเอาเซฟสาวถึงกับกุมขมับ

ลืมไปว่าจิ้งจอกตัวนี้เป็นสัตว์กินผัก ในทุกๆ เมนูของพีรชจะต้องมีผัก มาเป็นส่วนประกอบเสมอ...

[-----]

ฟ้ามืดลงแล้ว...

นอกจากวันนี้จะเป็นวันศุกร์สิ้นเดือน ค่าคืนนี้ก็ยังไม่มีการว่าฝนจะตกลงมาอีกด้วย ทำให้ Polaris & Moon Bar เริ่มมีลูกค้าตั้งแต่หัวค่ำ ที่นี้เปิด ตอนห้าโมงเย็นและปิดครัวตอนห้าทุ่ม ส่วนบาร์เครื่องดื่มปิดตอนเที่ยงคืนครึ่ง กว่าลูกค้าจะทยอยกลับกันหมดก็ตีหนึ่งพอดี

ทุกคืนพีรชจะนั่งอยู่ตรงเคาน์เตอร์บาร์ ช่วยพี่ป็องทำเครื่องดื่มบ้าง

คุยกับลูกค้าบ้าง เขาสนุกเวลาได้เจอคน ได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับคนใหม่ๆ แยกของ Polaris & Moon Bar ส่วนใหญ่จะเป็นวัยทำงาน ถ้าวันไหนโชคดีพีรชก็อาจจะโน้มหน้าใจลูกค้ากระเป่าหนักให้เปิดไวน์ขวดละหมื่นระหว่างที่นั่งคุยกันได้สบาย

"วันนี้คุณภรรยาจะมาไหมครับ"

คำถามจากบาร์เทนเดอร์หนุ่มทำให้คนที่กำลังนั่งมองบรรยากาศถึงกับชะงัก

"ไม่รู้เหมือนกัน" พีรชตอบเสียงเรียบขณะที่จับปอยผมทัดหู ลมเย็นบนชั้นดาดฟ้าทำเอาหัวยุ่งไปหมด เขาต้องรวบผมยาวไว้ตลอดจะได้ไม่เกะกะเวลาทำงาน

"แล้วน้องพีชมองทางเข้าร้านทำไม"

ประโยคนั้นทำเอาคนถูกจับได้ถึงกับหัวเราะขำ พีรชไม่ตอบคำถามแต่มองไปทางอื่น เป็นอันรู้กันว่าคุณภรรยาจะมาที่นี้ทุกคืนวันศุกร์ และที่นั่งประจำของนักธุรกิจหนุ่มคือเก้าอี้บาร์ตรงหน้าเจ้าของร้าน

ปกป้องทำหน้าที่บาร์เทนเดอร์อยู่ตรงนี้นานาน ทุกครั้งคุณภรรยาจะสั่งวิสกี้และนั่งจิบคนเดียวเงียบๆ ปล่อยให้พีรชเป็นฝ่ายชวนคุย แต่ในบางครั้งที่เจ้าของร้านไม่รู้จะหาเรื่องอะไรมาพูด ทั้งสองคนก็จะนั่งเงียบ จมอยู่กับความคิดของตัวเอง ต่างฝ่ายต่างมีเรื่องราวอยู่ในใจ มันเป็นความรู้สึกที่คนนอกอย่างปกป้องไม่มีวันเข้าใจ แต่ก็หวังว่าสักวันคนที่เขาเห็นเป็นน้องชายจะมีความสุขได้โดยไม่ต้องพยายามเสียที่

"สังเกตว่าวันไหนที่คุณภรรยา มา ไม่มีใครมานั่งคุยกับน้องพีชตรงนี้เลยนะครับ" บาร์เทนเดอร์หนุ่มชวนคุยขณะผสมเครื่องดื่ม ปกติพื้นที่ตรงหน้าบาร์จะมีลูกค้าทั้งชายและหญิงผลัดเปลี่ยนหมุนเวียนเข้ามาตลอด ทุกคนมีจุดประสงค์เดียวกันคือเจ้าของร้านอธยาศัยดี แต่ถ้าวันไหนที่คุณภรณานั่งอยู่ตรงนี้ เคนน์เตอร์บาร์จะเงียบสงบมากเป็นพิเศษเหมือนนักธุรกิจหนุ่มมีอำนาจมีดั่งไฉยังงั้น

"ก็ที่นี่มันน้มนของคุณภรรยา"

พีรัชชักไหลเหมือนไม่ใช่เรื่องแปลก แต่ปกป้องกลับทำเสียงหืออยู่ในลำคอ
ที่ของคุณกรรณมันก็ใช่ แต่ยังไม่เคยเห็นใครเข้ามาร่วมวงกับนักธุรกิจ
หนุ่มเลยสักคน ทั้งที่การนั่งคุยกับลูกค้าพร้อมกันสามคนพีรัชก็ยังทำมาแล้ว
สรุปว่ามันคืออำนาจมีดจริงๆ นั่นแหละ...

แต่เป็นอำนาจมีดที่แผ่ขยายปกคลุมที่ละนิดจนแม้แต่เจ้าของร้านเอง
ก็ยังไม่รู้ตัวด้วยซ้ำ

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160622504.html>